

Estat d'alerta

NOVES MESURES

Prohibició d'actes públics amb **més de mil persones**

Suspensió de tots els **esdeveniments esportius no professionals**

Reprogramació de **proves mèdiques** no urgents

Ajudes econòmiques per als pares i mares que hagin de cuidar els fills a casa

MESURES VIGENTS

Suspesos tots els **vols** des d'Itàlia fins al 25 de març

Tots els grans **esdeveniments esportius professionals**, a porta tancada

Aturats tots els viatges del programa Imsero

Suspeses les **activitats extraescolars** amb nens de diversos centres

Suspeses les **pràctiques d'estudiants** en hospitals i empreses

Ampliació al 112 del **telèfon d'urgència mèdica**, a més del 061

Recomanació de reduir les **visites a residències** i casals d'avis

Pla de **contingència** per si es dispara el nombre de casos

Espectacles i museus, pendents de les recomanacions oficials

El confinament preventiu es considera **baixa laboral**

**Pimes i autònoms
ingressen al dia
100 milions menys**

Es calculen unes pèrdues de 10.000 milions si la crisi s'allarga tres mesos

**Quarantena
cultural i popular
a tot Catalunya**

Les accions per aturar la pandèmia provoquen una allau de suspensions

**Un brot a Igualada
fa activar mesures
en cinc poblacions**

Hi ha tres possibles morts i una vintena de casos positius a l'hospital

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Emili Gispert

Sem el mateix poble

S'han fet totes les anàlisis polítiques de l'acte de suport als exiliats a Perpinyà, però trobo que s'ha parlat poc del potent discurs que va fer Joan-Lluís Lluís, en nom del Consell per la República a la Catalunya del Nord, abans que prenguessin la paraula Clara Ponsatí, Toni Comín i Carles Puigdemont. Va ser una intervenció de gran calat, d'una profunda càrrega política, acompanyada amb l'emotivitat que requeria l'ocasió. Les 150.000 o 200.000 persones –tant se val– que érem a l'esplanada de l'aparcament del Congrés d'Exposicions vam ser testimonis d'una brillant i incondicional declaració d'amor a la llengua i, per tant, al país. De fet, no ens hauria d'estranyar, atesa la trajectòria literària de Lluís. La sensibilitat de l'escriptor de Perpinyà per les llengües es projecta en la seva obra. *A cremallengua*, per exemple, inspirat en una sèrie publicada a la revista *Presència*, és un elogi de la diversitat lingüística, una mostra de la riquesa de les llengües del món. En la se-

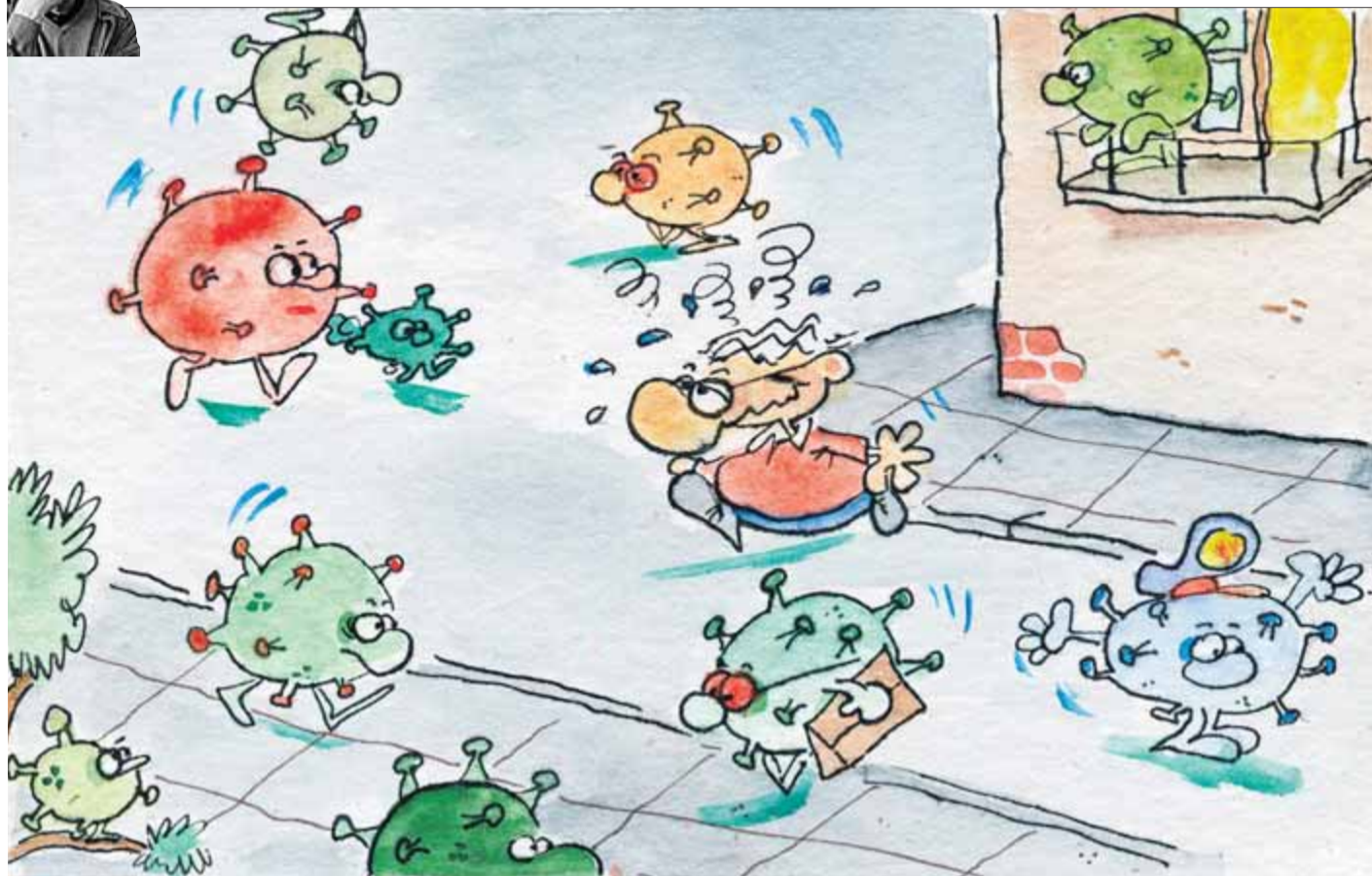
Va ser una intervenció de gran calat, d'una profunda càrrega política, acompanyada amb l'emotivitat que requeria l'ocasió

va darrera novel·la, la ucronia *Jo soc aquell que va matar Franco* (Premi Sant Jordi), el protagonista, el que mata el dictador, Agustí Vilamat, nascut al cor del Principat i refugiat als camps d'Argelers, és un enamorat dels diccionaris que coneix tots els secrets de la llengua. O, en la penúltima, *El navegant* (Premi Crítica Serra d'Or), Assisclé Xatot, el personatge central, neix amb l'estrabòtica capacitat de saber parlar qualsevol llengua amb el sol fet de sentir-la parlar. Però tornem a l'acte de Perpinyà, on Lluís ens va recordar que els catalans d'un costat i l'altre de la frontera "sem un mateix poble", però amb una "crua, terrible, dolorosa i penosa" diferència: el daltabaix que ha patit la llengua al nord, no pas per casualitat, sinó orquestrat per l'estat francès durant 360 anys. I ens va interpellar als del Principat, de fet ens va suplicar, que no permetem que passi el mateix. Com? "El català es defensa parlant-lo. Exercint de catalans parlant català, sempre, cada dia, cada hora, amb tot-hom", va emfatitzar. Tan senzill i tan profund com això.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

L'escola de Camille Paglia

Cayetana Álvarez de Toledo, apuntant que no assistiria a la manifestació del 8 de març perquè no forma part de cap "ramat de dones", va sorprendre'ns fa poc en afirmar que és una "feminista amazònica de l'escola de Camille Paglia". Carai. Suposo que més d'un i d'una va preguntar-se a quina mena d'escola es refereix la diputada del PP. No sé si hem de suposar que Álvarez de Toledo es reconeix com una deixeble de Camille Paglia o si considera que el seu pensament comparteix escola amb el de l'autora de *Sexual Personae: art i decadència de Nefertiti a Emily Dickinson*. Tant li fa. El cas és que si la dirigent del PP es defineix com una feminista amazònica hauríem de creure que, a la manera de Paglia, defensa que les dones tenen un poder (d'una forma determinant el sexual com element dominador i vampiritzador de l'home) que han d'utilitzar en lloc de buscar una protecció que les converteix en víctimes. És allò que, tenint consciència que vius en un món perillós, has de ser forta per sobreviure. I si no ho ets o no ho vols ser, t'has de fotre sense queixar-te.

“La transgressora Paglia ha acabat essent una ideòloga de les dretes: visca el capitalisme i que sobrevisquin les dones (i els homes) que puguin

Reconec que he caricaturitzat una mica una de les idees de Camille Paglia, que ha desplegat el seu pensament amb complexitat en centenars de pàgines sobre la naturalesa, la cultura, l'art i el poder. Tanmateix, la mateixa Paglia (feminista tan postfeminista que la majoria de les feministes no la suporten) convida a una crítica fàcil i indignada perquè escriu i parla amb voluntat provocativa amb un cert

gust per les frases espaterrants. Resumint-ho i, sens dubte, reduint-ho, Paglia afirma que l'ordre natural és femení i que, per trobar un lloc, els homes han hagut de competir i fer la guerra, però que també se'ls deu la cultura, l'art i la tecnologia. Encara diu més: la solidaritat masculina i el patriarcat van ser les mesures a les quals va haver de recórrer l'home per combatre la terrible sensació de domini de la dona acordada a la naturalesa: els delictes sexuals són masculins perquè els homes es revoltent contra la seva impotència davant les dones [sic]. Resulta, a més, que afirma que s'ha d'agrair a la societat patriarcal i el capitalisme (gràcies al qual hi ha, posem per cas, rentadores) que hagin alliberat les dones i ella pugui escriure coses com aquestes: "Si fos per les dones, encara viuríem a les caveres" (això és literal). No sé si tot això ho pensa (no m'importa) Álvarez de Toledo, però la transgressora Paglia ha acabat essent una ideòloga de les dretes: visca el capitalisme i que sobrevisquin les dones (i els homes) que puguin.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/meow5y>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

Covid-19 i sistema públic

La por al que és desconegut és normal, forma part de les característiques humanes. Per tant, la por a una malaltia nova, com el Covid-19, de la qual encara hi ha moltes coses que no se saben, és normal. Tot i això, fa la sensació que per una malaltia que té un índex de mortalitat de prop del 2% (segurament molt més baixa si es fes la prova a tota la població mundial), el rebombori generat és exagerat. Aquest 2% de mortalitat està molt per sota de la de la grip comuna, que volta el 6%, i de la de la del síndrome respiratòria aguda i greu (SARS), del 10%, i la síndrome respiratòria de l'Orient Mitjà (MERS), d'entre el 20 i el 40%, segons el país. A favor de l'argument de l'exageració en les mesures hi ha també el fet que el 70% de les persones que han emmalaltit a la Xina ja s'han curat del tot sense més efectes que els d'una grip, o que les xifres de contagi a les zones on es va iniciar

“La veritable víctima és un sistema públic de salut afeblit per l'aposta per les privades

també baixen, o que no hi ha casos a l'hemisferi sud, cosa que fa pensar que amb l'arribada de la calor el virus serà molt més controlable. A l'altra banda de la balança hi ha el fet que, justament, els països que han controlat l'epidèmia ho han fet amb mesures radicals, com aïllar grans zones de la Xina. I, també, l'opinió de la gent que hi treballa, els viròlegs i epidemiòlegs, que alerten de l'alt índex de contagi i

de la possible gravetat d'una mutació.

Aquesta crisi, però, haurà de servir per valorar fins a quin punt les retallades salvatges dels darrers anys han afeblit el sistema públic de salut. Resulta que per parlar amb el metge et fan trucar al 061, de pagament; que diem que no tindrem prou llits per a hospitalització quan tenim hospitals amb plantes tancades per manca de pressupost i hospitals en projecte des de fa anys i anys, o que ens faltaran professionals quan una part important d'ells han hagut de marxar del país perquè aquí o no hi havia feina o els sous per una tasca qualificada com aquesta feien riure... La veritable víctima del coronavirus pot ser el col·lapse d'un sistema sanitari públic que ha estat afeblit any rere any per polítiques que han afavorit les mútues i companyies privades. Seria el moment de revertir la situació, si cal, nacionalitzant el sistema sanitari privat.

EDITORIAL

Continua la repressió judicial

■ L'Estat espanyol no atura la repressió judicial contra l'independentisme. Ni enmig d'una greu epidèmia vírica com la que estem vivint aquests dies, el poder judicial espanyol no deixa de ser aquell martell repressor que es va engegar poc abans del referèndum de l'1-O i que, amb múltiples causes i en diferents tribunals, continua colpejant amb duresa molts dels dirigents polítics que, seguint el mandat del poble, van tirar-lo endavant, però també molts ciutadans anònims que van donar-hi suport o que, amb posterioritat, van participar en les nombroses protestes per l'actuació del govern espanyol. Ahir, els va tocar a anar declarar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) als diputats i ex-alts càrrecs de la Generalitat Josep Maria Jové i Lluís Salvadó, a qui s'acusa de greus delictes i es demana indemnitzacions milionàries per haver participat en l'organització del referèndum. Jové i Salvadó van rebre ahir davant el TSJC el suport de tot l'independentisme en una expressió d'unitat que, malauradament, cada cop es veu menys.

■ El processament dels dos ex-alts càrrecs demostra, un cop més, l'arbitrarietat de la justícia, que no dubta a acceptar una investigació policial prospectiva plena d'irregularitats i que, a més, es deslliga de manera incomprensible d'altres causes judicials sobre l'1-O, tal com passa, per exemple, amb el judici a la cúpula policial. Tot plegat crea indefensió en Jové i Salvadó, que veuen, un cop més, com els seus drets més bàsics són vulnerats. En el cas de Jové, sorprèn encara més tot plegat perquè forma part de la taula de diàleg amb el govern espanyol. Tota una incongruència més, producte d'haver-se judicialitzat una qüestió que és totalment política.

De reüll Anna Balcells Encaixades

Amb el sidral que tenim muntat amb el coronavirus, i encara hi ha qui s'entreté a queixar-se –a ofendre's!– quan algú, com a mesura preventiva contra el contagi, evita donar-li la mà. Que com ens hem tornat –diuen–, que com en som d'exagerats, que com podem perdre aquest toc de calidesa tan propi del nostre tarannà mediterrani...

De fet, a mi també m'agrada l'encaixada de mans. La prefereixo mil vegades als dos petons de rigor que estampem al primer desconegut que ens presenten. És

Hi ha qui s'ofèn quan algú evita donar-li la mà per por del virus

una salutació estètica, noble i gens invasora. Llegeixo que és un costum que data de l'edat mitjana i que va néixer com un senyal de pau, una forma de demostrar a l'interlocutor que no s'empunya cap arma. L'encaixada, a més, és una molt bona font d'informació sobre la persona que tens al davant.

No et transmet el mateix aquell que, més que oferir-te la mà, té la deixa anar tova i desganada traslluint un interès zero per la teva coneixença, que aquell que quan li allargues, te la sosté amb força (tampoc cal trencar les falanges) i acompanya el gest amb un somriure. És clar que també hi ha moltes altres maneres d'establir contacte, com la inclinació de cap dels orientals, asèptica i molt indicada en temps de contagis. O una simple mirada, com suggeria ahir la cancellera Merkel, ara que el coronavirus sembla que li ha relaxat la mà de ferro amb què controla les finances.

Les cares de la notícia

EXPRODUCTOR DE CINEMA DE HOLLYWOOD

Harvey Weinstein 23 anys de presó

El que havia estat totpoderós productor de cinema de Hollywood ha estat condemnat a 23 anys de presó per violació i per un delictes sexual en primer grau, després que el jurat l'exculpés dels delictes més greus de què se l'acusava i pels quals demanaven per a ell la cadena perpètua.

DEGANA DEL COAC

Assumpció Puig Arquitectura en línia

Magnífica iniciativa del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya, que ha activat una guia en línia amb 1.675 obres arquitectòniques modernes i contemporànies. [Arquitecturacatalana.cat](http://arquitecturacatalana.cat) ha estat concebuda com una eina divulgativa i és l'embrió del Museu de l'Arquitectura de Catalunya.

PRESIDENT DE FOMENT DEL TREBALL

Josep Sánchez Llibre Pressa sospitosa

Les mesures per lluitar contra l'epidèmia del coronavirus estan afectant de forma seriosa l'economia i caldran mesures per pal·liar-ne els efectes, però la pressa amb què ha sortit la patronal Foment del Treball a demanar que es facilitin els ERO temporals apunta, com sempre, als febles.

Tal dia com avui fa...

1 any

El recurs a la JEC
La Junta Electoral fa treure llaços grocs i estelades. Dona 48 hores a Torra perquè n'ordini la retirada dels edificis públics.

10 anys

Sense llum
Almenys 30.000 abonats, sobretot de l'Empordà, la Selva i el Gironès, han passat una quarta nit sense electricitat ni altres serveis que en depenen.

20 anys

L'hora de les urnes
Les urnes decideixen si Aznar amplia l'actual majoria o si haurà de pactar. Almunia espera que el pacte amb IU mobilitzi tota l'esquerra

Full de ruta

David Brugué

Intentar fer vida normal

Em declaro sobrepassat per tot això del virus. Ja fa setmanes que penso que tots plegats –mitjans de comunicació inclosos– n'estem fent un gra massa amb les alertes. I que la histèria està guanyant terreny a la racionalitat. Ni soc expert ni hi entenc més que qualsevol altra persona. Però les imatges de supermercats amb lleixes buides de productes d'alimentació bàsics –encara ningú m'ha sabut explicar la fal·lera per comprar paper de vàter– semblarien anticipar una catàstrofe de proporcions èpiques. Però més enllà de la imatge impactant, el que sobta és com de poc madura és la societat per escoltar les recomanacions dels experts. Els que sí que hi entenen.

No fer activitats massives, com ha decretat el govern, té un component lògic. Sense aglomeracions, el risc disminueix. Però decisions com aquestes fan que els que no hi entenem ens fem preguntes. Per què no es pot fer una cursa popular a l'aire lliure amb més

Per què se suspelen actes a l'aire lliure però no passa res perquè als vagons del metro de Barcelona hi hagi més d'un centenar de persones apinyades en hora punta?

de mil persones però, en canvi, no passa res perquè en un sol vagó del metro de Barcelona hi hagi més d'un centenar de persones apinyades? En aquelles hores punta que el servei va carregat a més no poder i que, vulguis o no vulguis, has d'olorar les pudors del que tens al costat perquè no s'hi cap? I aquest mateix exemple seria aplicable a moltes altres situacions de la vida quotidiana. De situacions contradictòries, el ciutadà del carrer en troba moltes. Com el fet que els avis siguin la població més sensible a agafar la malaltia i es tanquin casals o residències, però, en canvi, també es clausurin escoles i enviïn la mainada cap a casa. Cap a casa dels avis, perquè la majoria de pares treballen i no poden *teletreballar*. Però els efectes sobre les empreses, sobretot les petites i mitjanes, comença a passar una factura que pot acabar sent massa gran. I entre tots plegats hauríem de posar-hi una mica de seny, mirar de no tenir conductes de risc i, mentre no es demostrï el contrari, intentar fer vida normal.

Tribuna

José Rodríguez. Sociòleg

Cal la postconvergència

Tindrem una precampanya llarga i això significa un increment de la picabaralla entre partits, inclosos els que formen la coalició de govern. D'altra banda, des de fa ja més de dos anys hi ha una certa tendència del sector més proper al president Puigdemont de carregar contra ERC per manca de combativitat. Aquesta agressivitat d'aquest sector ha crescut encara més amb la taula del diàleg entre el govern de la Generalitat i el de l'Estat o amb l'acte d'autoreafirmació de Perpinyà de fa dues setmanes. Gran part d'aquesta agressivitat neix per la manca d'una estratègia o d'un fil conductor que vertebrï els objectius de treball d'aquest sector i la percepció que és ERC qui està condicionant aquesta fase del procés, simplement perquè és l'única que hi té algun tipus d'estratègia.

MOLT HAURIEN DE CANVIAR la política en els mesos vinents i la demoscòpia, perquè l'únic govern possible és el d'ERC amb els postconvergens (sigui amb la sigla que sigui). Però aquesta entesa és

necessària més enllà de la conjuntura d'un nou govern. Els que apostem per una República catalana, creiem que hem de ser més, i això requereix que els altres sectors puguin fer créixer la base i no que ho faci només ERC. L'actual situació dels postconvergens dificulta fer qualsevol feina a favor de la República. Simplement perquè no tenen cap estratègia mínimament consensuada entre ells, o línia estratègica, o ni tan sols tàctica. Tot i que fan part de la feina important de mantenir la flama encesa, la resta no són res més que declaracions enceses i abraonades, sense cap fil de continuïtat o de treball posterior.

ÉS BEN CERT QUE LA LÍNIA estratègica dels republicans no convenç una part de l'independentisme. I segurament no tot el que proposen els republicans és encertat. Per poder mantenir una estratègia compartida es requereix que tots els sectors independentistes estiguin endreçats, forts i amb una visió estratègica. És impossible consensuar una estratègia compartida si una part

de l'independentisme no en té de pròpia. De moment ni Crida, ni Junts per Catalunya ni PDeCAT poden vertebrar una línia de treball pròpia i acaben assumint la d'ERC. Això fa que una part d'independentistes consideri que ningú vetlla per la seva veu, per molt que alguns facin discursos abraonats.

D'ALTRA BANDA, si l'independentisme ha de ser hegemònic, això requereix que els espais socials on els postconvergens poden créixer més fàcilment els percebin com una opció endreçada i amb un missatge clar. La fragmentació de sigles, la contradicció entre el que criden en els mítings i després fan a les institucions, o la falta d'un fil comú, limita que puguin créixer entre un sector de centredreta d'ordre que és sobiranista però encara no independentista. Sigui tant per poder consensuar una estratègia comuna com per créixer en nous independentistes més enllà d'on ja creix ERC, sigui també per tenir un govern fort independentista, els republicans necessitem els postconvergens forts i amb el seu sector polític endreçat i amb visió estratègica.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Urgències dignes

■ Sra. Vergés, consellera de Salut:

Diuen que tot bon sabadellenc ha de passar una vegada pel Taulí, el nostre estimat i sempre saturat hospital. Començo, doncs, amb un agraïment i una felicitació a tot el personal del Taulí, especialment a la doctora Maria Lluïsa Machado per la seva dedicació i bona feina. Això va ser quan al Joan el van traslladar a planta... després de passar dos dies i una nit a allò que en diuen urgències, que és on et porta l'ambulància. I aquí ve la meva queixa i la meva ferma denúncia. No vull ser indiferent a aquesta indignitat, per això faig denúncia pública d'aquest lloc, no pas d'aquells que hi treballen amb molta dedicació i amb unes condicions pessimes. Els boxs plens, els malalts al passadís i una cadira per a l'acompanyant, i així dos dies i una nit

en el cas del meu marit; en d'altres, molt més, un despropòsit.

Això és el que es mereixen els malalts i els sanitaris?

De veritat no es pot trobar un altre lloc més decent i digne en benefici dels ingressos urgents i del mateix personal sanitari? Tinc entès que la consellera de Salut de la Generalitat, la Sra. Alba Vergés, va visitar no fa pas gaires setmanes el Taulí.

Vull saber si la consellera va visitar urgències, vull saber què pensa fer el nostre govern de la Generalitat per solucionar aquest disbarat, i si realment saben pel que passen els malalts dia rere dia. Sabem que s'estan fent les obres per desembussar la part d'urgències amb diners que l'Ajuntament ha anticipat a la Generalitat, però mentrestant què? Per què el Departament de Salut de la Generalitat no dota de més recursos econòmics els hos-

pitals que donen servei a més de 400.000 persones? Exigeixo explicacions i sobretot solucions, perquè cap malalt i cap treballador es mereix les actuals condicions que pateix el servei d'urgències de l'hospital Parc Taulí, tot i que només sigui per dos dies i una nit.

ANNA GRIERA
Sabadell (Vallès Occidental)

Després de trenta anys

■ Fa pocs dies vaig tornar a un centre de rehabilitació per a malalts psíquics on fa més de trenta anys jo aprenia l'ofici de fuster de taller, seguint el consell de la meva psiquiatra d'aquella època.

El lloc no era el mateix d'aquells anys; ara és un edifici molt gran situat en una altra adreça. El motiu d'anar-hi era una lectura poètica per commemorar el poeta Carner. És a dir, que jo vaig tor-

nar-hi com a poeta ja reconegut amb alguns premis. La meva psiquiatra d'aleshores volia que fes treballs que no requerissin gran esforç intel·lectual, i em donava una medicació que m'anestesiava el cervell. Quan li mostrava les meves creacions poètiques, les infravalorava tot dient que no hi havia res meu, que tot eren influències. Mai no vaig poder treballar de fuster fora d'aquell centre, tot i fer posteriorment un curs de fusteria de l'INEM.

Per sort vaig poder redreçar la meua vida i fomentar la meua vocació de poeta. En aquesta última visita vaig trobar-hi una dona amb la qual havia tingut una relació durant el temps que vaig estar al centre, fa més de trenta anys; a ella, li he escrit, pel cap baix, dos poemes i un relat breu.

Jo la vaig reconèixer, ella a mi, no.

XAVIER MARTÍ
Barcelona

La frase del dia

“Tancar les escoles no contribuirà d’una manera clara a frenar el coronavirus”

Benito Almirante, CAP DE SERVEI DE MALALTIES INFECCIOSES DE L’HOSPITAL VALL D’HEBRON

Tribuna

Àngel Castiñeira i Josep M. LOZANO. Professors d’Esade (URL)

(Im)Moralitat de la separació

En alguna de les converses derivades de les reclamacions de l’independentisme a Catalunya, hem sentit a dir a defensors de la visió oposada quelcom semblant a “Ho puc acceptar/perdonar tot, menys la immoralitat de la separació”. Si hem decidit aturar-nos en la frase, malgrat els rius de tinta dedicats al tema durant tots aquests anys, no és tant per continuar el debat –encara necessari– o per reforçar públicament les nostres posicions –tampoc coincidents del tot entre nosaltres, els autors d’aquest article–, sinó per entendre millor des de quina posició o marc mental pensem, jutgem i, al capdavant, votem.

LA FRASE NO VINCULA el no acceptar o el no perdonar la separació al fet que sigui una causa ideològica o política que hom no comparteix (ja sabem que, almenys en democràcies liberals, acceptar no vol dir aprovar), sinó perquè la considera una causa immoral. És a dir, des d’aquesta perspectiva, el rebuig a la voluntat de separar-se no parteix o no respon a raons polítiques (el dret a decidir) o jurídiques (la teoria de la causa justa), sinó a raons ètiques.

HI HA ALMENYS DOS precedents recents a Espanya que presenten els arguments ètics contra la separació. Un el trobem en el document “*Por la convivencia democrática*” redactat pel Ministeri d’Afers Exteriors espanyol en l’època del ministre García Margallo, on s’afirma: “La pregunta que exigeix l’altura moral del nostre temps, la pregunta que reclama el nostre present és «Què vull construir conjuntament amb tu?». Si responem a aquesta pregunta: «Res, no vull construir res amb tu»... llavors ha triomfat ja la voluntat de no convidaure.” I recentment el secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola, Luis Argüello, afirmava: “La unitat d’Espanya és un bé que s’ha mantingut al llarg de segles. Avui tots els processos per donar resposta als desafiaments del futur haurien de subratllar la unió entre els po-

bles.” No ens interessa ara rebatre aquests raonaments (el lector interessat pot revisar l’*Anuari dels valors* de l’any 2013, on hi trobarà també les rèpliques argumentades). Volem posar l’accent, en canvi, en la diferent perspectiva des de la qual hom parla.

HI HA DOS SUPÒSITS que els plantejaments moralitzants donen per descomptats. Un és que s’entén per separació: es concep des de models mentals i pràctics del segle XX o del segle XXI? L’altre és que quan es parla del bé comú s’oblida que aquest exigeix aclarir abans dues coses: quina és la comunitat del bé i quin és el bé de la comunitat. Les diferències substantives en relació amb aquests dos components del bé comú quan es parla de separació queden emmascarades tant per l’apel·lació genèrica i abstracta a la moralitat com per la confusió de plantejar la qüestió moral de manera idèntica tant Catalunya enfora com Catalunya endins, com si fos la mateixa.

COM DÈIEM ABANS, la perspectiva unionista accentua la suposada immoralitat de la separació. El pressupòsit és que, després de molts anys de convivència, algú manifesta la voluntat de no seguir convivint. Separar-se és un trencament, una amputa-

“Generalment, la separació és el resultat d’una mala relació irreversible i en aquest cas no pot ser considerada normativament immoral”

ció, una violentació d’un *statu quo*. No es té en compte si hom ha plantejat prèviament avaluar la qualitat o el grau d’erosió d’aquesta convivència, o si hom ha proposat mesures per millorar-la o reformar-la. La separació, des d’aquesta mirada, emergeix del no-res, com un punt de partida inicial, i com a tal ha de ser impugnada i rebutjada.

LA PERSPECTIVA DOMINANT a l’independentisme, en canvi, adopta una perspectiva temporal. La separació és un punt d’arribada; la memòria continuada de fets, esdeveniments i confrontacions; el punt de maduració d’un llarg procés que finalitza en la constatació que no és desitjable compartir políticament un mateix estat. “El més difícil –diu Francesc Serés– és descriure la distància, la profunditat i l’amplada del que ens separa. Les seves causes, els seus efectes i, el pitjor de tot, la seva continuïtat.” L’accent no es posa, aquí, en els arguments possibles a favor d’una separació, sinó en les causes passades i continuades d’allò que ja ens ha separat, un distanciament que ha acabat provocant un abisme polític viscut com a infranquejable a partir d’un memorial de greuges que continua actualitzant-se sense aturador. En la mirada d’aquest sector de l’independentisme, la possible immoralitat rauria en el manteniment d’una relació tòxica, d’una toxicitat viscuda com a irreversible, en què el sotmetiment i la dependència impedeixen el reconeixement.

POT HAVER-HI VOLUNTAT de separació sense factors reals i de pes que (ja) ens separin? Probablement sí. I en aquests casos, podria tenir sentit la denúncia d’immoralitat. Però, generalment, la separació és el resultat d’una mala relació irreversible i en aquest cas no pot ser considerada normativament immoral, sense cap més consideració. Per això, per a l’independentisme, la separació representa una via moralment justificada quan conclou que no és possible viure políticament junts amb reconeixement i amb dignitat.

De set en set

Sara Muñoz

Teletreball amb canalla

Han provat algun cop de fer teletreball envoltats de canalla? Si els atreuen els esports de risc, tastin l’experiència.

Sobretot si els nens o nenes tenen aquella edat primerenca que els impedeix entendre que el pare o la mare necessiten una estona llarga de concentració. Arribes a mantenir una conversa per telèfon i a prendre notes mentre empenys la porta de la cuina amb el cul perquè els petits s’han entestat a enderrocar-la, o a fer anar el portàtil amb un nen assegut a la falda (si a sobre és inquiet, els puc garantir que ficarà les mans al teclat cada deu o dot-

ze segons). Intueixo que qui vol reservar una prestació per als progenitors que s’hagin de quedar a casa a tenir cura dels fills si tanquen les escoles, però que ha decidit que només beneficiarà aquells que no puguin fer teletreball, ha desenvolupat tota la seva vida laboral en una oficina, ben lluny de les criatures. Partint del principi que les situacions complexes només es poden gestionar amb mesures, si més no, igual de complexes, la decisió de tancar totes les escoles hauria de venir acompanyada de recursos excepcionals per evitar, com ja em temo que passaria, que la càrrega recaigui en els avis. En paral·lel i per si finalment hem de compaginar la feina amb la cura dels menors, donaríem un gran exemple com a societat si fossin capaços d’organitzar una xarxa de suport, o un intercanvi de serveis, o posin-li el nom que vulguin, que ens permetés tornar a creure en l’espècie humana.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Jové i Salvadó reclamen la nul·litat de l'acusació de l'1-O

- Els dos diputats d'ERC es neguen a declarar al TSJC i qualifiquen el seu processament de "causa general"
- Denuncien que la prova cal·ligràfica a l'exsecretari d'Economia s'ha fet amb les seves signatures

Jové i Salvadó, acompanyats del vicepresident del govern, membres d'ERC, JxCat i la CUP, a més dels representants de l'ANC i d'Òmnium, ahir ■ JOSEP LOSADA

Mayte Piulachs
BARCELONA

Els diputats d'ERC Josep Maria Jové i Lluís Salvadó es van acollir al seu dret a no declarar ahir davant la instructora del TSJC, que els ha processat pels delictes de desobediència, revelació de secrets, prevariació administrativa i malversació de fons per haver "coordinat" l'organització del referèndum de l'1-O, quan eren el secretari general de la Vice-

presidència i d'Economia i el secretari d'Hisenda, respectivament.

La citació d'ahir, anomenada declaració indagatòria, és l'última en què es requereix la presència dels dos processats abans d'enviar-los a judici. Les defenses dels diputats sostenen que el seu processament és "una causa general" contra l'independentisme català, instruïda a diferents jutjats. I es remeten als arguments que han exposat en els recursos de

reforma contra el seu processament, ja presentats, en els quals exposen les irregularitats, que al seu parer té el procediment contra els dos aforats republicans.

Per exemple, hi manifesten que fins ara no se'ls ha acusat del delictes de prevariació i, per tant, els provoca indefensió. Un altre fet denunciat és que la pericial cal·ligràfica que s'ha fet a Jové per determinar si la llibreta Moleskine amb el full de ruta del pro-

Falten 1,6 milions de la fiança

La instructora del TSJC va donar a Jové i Salvadó quinze dies per dipositar la fiança de 4,4 milions d'euros si no demostren que ja estan consignats en un altre tribunal o organisme administratiu, referint-se al Tribunal de Comptes, que ja ha admès la fiança de 4,1 milions per l'1-O, que reclama al govern de Puigdemont. La meitat era al Suprem i la resta va ser posada

per la Caixa de Solidaritat.

Ahir no van dipositar res. La seva defensa manté que els 2,8 milions reclamats a Jové són pels mateixos conceptes que exigeix el Tribunal de Comptes i es podran descomptar al TSJC, però no els 1,6 milions per la gestió de tributs, que no són ni en la fiança del jutjat d'instrucció 13. Per això s'ha fet una altra crida a fer aportacions.

cés, que es va comissar a casa seva, s'ha fet sense el seu consentiment i usant la signatura que va fer en els requeriments que rebia del Tribunal Constitucional (TC) perquè no realitzés cap actuació per a l'organització del referèndum d'autodeterminació.

La magistrada Maria Eugènia Alegret també els va imposar una fiança de 2,8 milions d'euros per despeses de l'1-O a Jové i d'1,6 milions a compartir amb Salvadó per la gestió en la tramitació per cobrar impostos estatals, de la qual només es va subscriure l'Ajuntament d'Alcarràs i es va desmuntar. En el cas de Jové, la seva defensa indica que se li ha imposat una fiança fixada pel Suprem, en la sentèn-

La data

27.03.20

s'acaba el termini perquè els dos diputats d'ERC dipositin els 4,4 milions euros de la fiança per l'1-O al TSJC.

cia als independentistes catalans, sense que ell s'hagi pogut defensar. Jové i Salvadó ja van entregar el seu passaport al tribunal la setmana passada, i un cop al mes han d'anar-hi a signar. D'aquest cas només resta la resposta al seu recurs, que segurament serà desestimada, i que la fiscalia indiqui les penes que els demana.

Una delegació política i de la societat civil, encapçalada pel vicepresident del govern, Pere Aragonès, va acompanyar ahir els dos diputats fins al Palau de Justícia. ■

Torra vol la taula de diàleg per videoconferència

Redacció
BARCELONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, vol que els compromisos adquirits a la darrera taula de diàleg entre govern del 26 de febrer es compleixin i que la segona trobada es faci abans del 18 o el 19 de març, quan comencen les

campanyes electorals de Galícia i el País Basc. Per aquest motiu va proposar que es pugui fer per "videoconferència" i evitar així que la situació generada pel coronavirus pugui ser un impediment per continuar les negociacions. "Per nosaltres no quedarà", va reblar, ironitzant amb el fet que "aquest país

ha descobert que es poden fer moltes reunions i prendre decisions" de manera telemàtica.

El president català no va voler avançar encara qui podria ser el substitut del ja exconseller d'Extérieurs Alfred Bosch, que di lluns passat va dimitir del càrrec pels dubtes generats sobre un encobri-

ment un cop va fer cessar el seu cap de gabinet, Carles Garcias, per haver assetjat treballadores. "Hem de decidir entre els socis com queda composta la taula de negociació", va explicar Torra, que a més va afegir que en els pròxims dies es podrà nomenar un nou conseller d'Extérieurs, un càrrec que temporalment ocuparà la consellera d'Agricultura, la també republicana, Teresa Jordà. El govern espera que ERC proposi el nou nom del govern perquè Torra, si hi està d'acord, l'acabi validant. ■

El president Torra en primer pla durant la primera trobada de la taula de negociació del 26 de febrer ■ EFE